

Intryck från Kenyaresan

Vi tillhör den generation som har minnen som barn av när missionärer kom till församlingen och berättade om arbetet på missionsfältet långt där borta på den avlägsna kontinenten Afrika.

Ofta visades bilder och ibland till och med filmer (naturligtvis i svartvitt). Vi kunde se mörkhyade människor och små barn med krulligt hår och stora ögon. Var inte de där människorna svarta? Det vilade något av mystik över det hela.

Nu har vi varit tillsammans sju personer från Missionskyrkan ca. tio oförglömliga dagar i Afrika i Kenya. Många som besökt Afrika har uttryckt en förälskelse med denna kontinent. Det är lätt att förstå. Den röda jorden med det älskvärda folket.

Här följer några intryck. Kenya befinner sig i ett mycket svårt läge. Tre års torka tär på det samhälle som skall hålla ihop sina medborgare.

Exempel på detta fick vi tydligt uppleva hos Mully Children's Family (MCF) - den verksamhet som Missionskyrkan i samverkan med Diakonia understödjer i bland annat Yatta och Ndalani. Dessa platser ligger ca. 2 respektive 3,5 timmars bilresa nordöst från Nairobi.

Mat och vatten för dagen

Torkan har förstört den skörd som skulle ge befolkningen föda. Det har resulterat i att MCF förutom till de egna barnen ger basföda till över 800 per-

soner, huvudsakligen skolelever och fattiga äldre vuxna från omgivande byar. Detta sker en gång per dag måndag – lördag. Många vandrar (färdmedel för dem finns inte) upp till 7 kilometer för att få en plasttallrik fylld med bönor.

Händerna utgör matverktyg. Börnorna tillreds i stora kärl under öppen eld. Vi fick vara med om matutdelning vid två tillfällen. Innan utdelningen genljöd området av mäktig sång från eleverna i en andakt. Någon av oss var med och sköljde elevernas händer med en skopa vatten.

Några av oss delade ut plasttallrikar och några portionerade ut de tillagade börnorna. Barnen, som stod i fem – sex

led, tog med skiftande ansiktsuttryck emot en sliten plasttallrik.

Där fanns de med en glad blick, en trumpen min, en sorgsen blick men mest skygga, undanglidande ansiktsuttryck. Känslan var att många, särskilt de äldre, med sin snabba åtbörd vid mottagandet skämdes över situationen. Då vi fick beskedet att delta vid matutdelningen var reaktionen från oss tveksamhet. Var inte detta en handling som tydligt blottställde deras situation? Vi rika mot dem fattiga. Efter matutdelningen var reaktionen en annan som är svår att uttrycka. Någon form av nöjdhet. Den får stå för sig själv. Förklaringen får mogna fram.

vår hudfärg eller bara det att vi var vuxna som väckte deras uppmärksamhet?

Där inne i det enkla, hopsnickrade skjulet förstärkt med korrigerad plåt och ett svagt dagsljus fick vi sjunga rörelsesånger för och till varandra. *"Han håller hela världen i sin hand"* och *"Min båt är så liten och havet så stort"*. Entusiasmen var total hos alla stora som små. Det är påfallande hur hängivet barnen sjunger ut sin glädje och hur rytmen hos dem är total. Inte långt från daghemmet och den spartanska lekplatsen finns deras hem i en "radhuslänga" av korrigerad plåt.

Förskolebarnens samling

Ytterligare ett annat intryck fick vi från en barnsamling (motsvarar våra förskolebarn). Nu påminde vi oss återigen de gamla missionärsfilmerna när vi mötte de många nyfikna och kontaktsökande barnen. Några föräldralösa. Andra var där med sina unga (mycket unga) mödrar. Små, inte alltför rena händer sökte sig upp till oss vuxna och ville hålla handen. Var det

Inga fönster. Stenigt. Dammigt. Torrt. Här behövs pengar till förbättring!

Vi känner oss privilegierade att efter ett arbetsliv, nu som pensionärer, på vårt sätt vara delaktiga i arbetet för mänskliga rättigheter. Till privilegiet hör naturligtvis att på plats ha fått ta del av hur inbringade medel från Skopan har omsatts till ett drägligare liv för några (alltför få).

Margareta och Nils-Åke Barkefors